

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 632/2021-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpená ČOLLÁK & PARTNERI advokátska kancelária s. r. o., Floriánska 19, Košice, proti postupu Okresného súdu Košice II v konaní sp. zn. 14C/113/2008, proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní sp. zn. 9Co/645/2015 a sp. zn. 9Co/241/2019 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 5Cdo/58/2017 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta.**

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom všeobecných súdov v spore o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Okrem toho sťažovateľka žiada finančné zadost'učinenie 10 000 eur.

II.

2. Sťažovateľka podala na okresnom súde 24. októbra 2008 žalobu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorú 29. marca 2010 zmenila. Okresný súd rozhodol medzitýmnym rozsudkom z 3. júna 2013 tak, že predmetom vyporiadania sú byt a [REDAKOVANÉ]. Tento prvý rozsudok bol uznesením krajského súdu z 27. júna 2014 zrušený. Okresný súd druhým rozsudkom z 25. mája 2014 žalobu sťažovateľky zamietol. Na odvolanie sťažovateľky a žalovaného bol tento druhý rozsudok okresného súdu krajským súdom 19. októbra 2016 potvrdený, keďže v čase zániku

manželstva z dôvodu uzavretia dohody o zrušení bezpodielového spoluvlastníctva manželov strany nemali žiaden majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov.

3. Sťažovateľka podala dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súdu uznesením z 30. mája 2019 tak, že zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keďže bol toho názoru, že byt a peniaze patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Krajský súd rozhodol v poradí tretím rozsudkom z 18. novembra 2020 v neprospech sťažovateľky. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka 22. januára 2021 dovolanie, o ktorom doteraz nebolo rozhodnuté.

III.

4. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v tom, že považuje za celkom nesprávne a ústavne nekonformné hmotnoprávne posúdenie zisteného skutkového stavu tak, ako to vyplýva z rozsudkov okresného a krajského súdu. Podľa sťažovateľky k priesťahom došlo výlučne rozporným procesným postupom okresného súdu a krajského súdu. Zároveň poukazuje na to, že svojím konaním nespôsobila žiadne prekážky, ktorých následkom by bol dôvod na predĺženie súdneho konania. Dĺžku konania v rozsahu 13 rokov považuje za extrémne dlhú.

IV.

5. Pokiaľ ide o namiatané porušenie práva vlastníť majetok, ústavná sťažnosť v tejto časti nemá náležitosti ustanovené zákonom. Sťažovateľka žiadnym spôsobom nevymedzila, akým spôsobom malo dôjsť k porušeniu tohto práva. Preto bola ústavná sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

6. Čo sa týka námietky porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného a krajského súdu, treba uviesť, že v čase podania ústavnej sťažnosti boli obe konania právoplatne skončené, keďže okresný súd ešte rozsudkom z roku 2014 žalobu sťažovateľky zamietol a tento rozsudok bol naposledy potvrdený rozsudkom krajského súdu z novembra 2020. Podstatou a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namiatané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namiatanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 38 ods. 2 listiny (I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009). Obe konania okresného a krajského súdu boli v čase podania ústavnej sťažnosti právoplatne skončené, čím bol odstránený stav právnej neistoty sťažovateľky. Preto je ústavná sťažnosť v rozsahu proti postupu okresného a krajského súdu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

7. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu, je zrejmé, že najvyšší súd o už prvom dovolaní sťažovateľky rozhodol ešte v máji 2019, čím došlo k právoplatnému skončeniu dovolacieho konania. V poradí druhé dovolanie sťažovateľky bolo podané v januári 2021 a ústavná sťažnosť bola podaná 6. apríla 2021. Z týchto skutočností rovnako nemožno vyvodit' namietané porušenie základných práv sťažovateľky. Preto je ústavná sťažnosť v rozsahu proti postupu najvyššieho súdu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

8. Subjektívne vnímaná nesprávnosť rozhodnutí okresného a krajského súdu v civilnom spore, ktorá vedie k podaniu dovolania, nemá za následok nastolenie stavu právnej neistoty vo vzťahu k právu, ktoré bolo uplatnené alebo bránené v konaní pred okresným a krajským súdom. V priebehu dovolacieho konania možno hovoriť o stave právnej neistoty vo vzťahu k očakávaniu rozhodnutia dovolacieho súdu, predmetom prieskumu ktorého je už právoplatne skončené konanie pred okresným a krajským súdom. Preto v takomto prípade nemožno uvažovať o trvaní stavu právnej neistoty vo vzťahu k právu, o ktorom okresný a krajský súd už právoplatne rozhodli. To vedie k záveru o tom, že postupom týchto súdov už nedochádza k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. To však nemení nič na tom, že v prípade úspechu dovolania, ktoré sa môže prejaviť aj v zrušení rozsudku krajského súdu, bude znova nastolený stav právnej neistoty vo vzťahu k právam uplatneným alebo bráneným v konaní pred okresným a krajským súdom s následnou možnosťou vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru s nevyhnutným zohľadnením celkovej dĺžky konania na týchto súdoch nižších inštancií.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu